

Înmulțirea pâinilor: Marcu 6,30-44

Ultima parte a capitolului este asemănătoare cu prima, plină de învățături unice în felul lor referitoare la slujba Domnului. – Mai întâi am avut soarta Domnului (versetele 1-6). El a fost respins nu numai în ceea ce privește dreptul Lui ca Împărat și Mesia, ci a fost disprețuit și ca Rob al lui Dumnezeu. Ei au auzit învățătura Lui și se mirau atât de înțelepciunea Lui cât și de autoritatea Lui; însă una o întrecea pe cealaltă: *»Nu este Acesta tâmplarul?«* Da, El era! Se pare că Domnul nostru a lucrat realmente ca tâmplar. El era nu numai Fiul unui tâmplar, ci El Însuși era tâmplar. Creatorul cerului și al pământului a trăit o parte importantă a vieții Lui pe pământ făcând zi după zi această muncă de jos.

Domnul nostru a fost împiedecat de la înfăptuirea de fapte mari și ca urmare s-a dedicat unei lucrări modeste. Cu toate că prin necredința lor El a fost împiedecat să ofere o mărturie bătătoare la ochi a gloriei Sale, El Și-a pus mâinile pe câțiva slăbănogi și i-a vindecat. Sentimentele Domnului nu au putut fi omorâte. În tăcere S-a îndreptat de la disprețul, care a exclus acolo faptele Lui mari, și S-a preocupat cu câteva cazuri neînsemnate. Putem noi – chiar și în astfel de împrejurări – trece cu vederea desăvârșirea lui Hristos ca Rob?

Apoi am văzut trimiterea celor doisprezece ucenici. În ei erau două semne caracteristice, care erau greu de adus la unison. Ei trebuiau să fie puși în împrejurări, care îi expunea disprețului din partea oricui. Ei nu trebuiau să aibă bani la cingătoare și nici măcar să ia cu ei două haine sau pantofi, ci trebuiau să poarte sandale. Trebuiau să plece fără traistă și fără aprovizionare. Ce putea apărea mai lipsit de ajutor sau mai dependent decât starea lor? Cu toate acestea ei erau trimiși ca mesageri ai Împăratului și drept urmare dotați cu puterea Sa. O dovadă remarcabilă în privința aceasta era autoritatea lor asupra duhurilor necurate. *»A început să-i trimită doi câte doi (ei aveau părtașie în lucrare), dându-le putere asupra duhurilor necurate.«* (versetul 7). După ce au fost trimiși în felul acesta, ei au predicat nu numai ca oamenii să se pocăiască, ci au alungat și mulți demoni, au uns cu untdelemn pe mulți slăbănogi și i-au vindecat. Punctul de vedere suprem în gândurile Domnului era atitudinea față de autoritatea lui satan. În privința aceasta există multă necredință printre oameni. Lumea a îmbătrânit cu descoperirile materiale. Și în timp ce timpul pe pământ trecea, oamenii s-au obișnuit așa de mult cu autoritatea, care le-a fost dată peste natura exterioară, că în astfel de împrejurări ei sunt înclinați să uite autoritatea invizibilă și șiretlicurile lui satan și să le tăgăduiască. De aceea era foarte important, ca ucenicii, care erau chemați și trimiși de autoritatea lui Dumnezeu, în mersul lor prin țara Israel să fie dotați cu putere divină, în măsura în care aceasta le putea fi dăruită din pricina lui Hristos.

Dar mai există ceva de mare importanță în lucrarea Domnului. În timp ce ei chemau pe oameni la pocăință, exista un răspuns surprinzător în conștiință. Cuvântul ajunge la inimă chiar și acolo unde se așteaptă cel mai puțin, ca în cazul lui Irod, care este prezentat aici ca exemplu de Duhul lui Dumnezeu. Și acolo unde omul nu se pocăiește există o conștiință; și Cuvântul nu este prea slab ca să ajungă la aceasta. S-ar putea ca oamenii să nu ia seama la atenționare, se pot depărta de ea, pot încerca s-o uite, și mult timp să aibă succes să sufoce toate simțămintele bune; dar cârligul este prezent. Și dacă chiar la un om tare o rană nu este mult timp atinsă, totuși rana veche reapare în timpurile de slăbiciune. Ce puterea tinerească poate desconsidera, înainte de încheierea vieții poate apare ca un necaz mereu crescând.

În Irod avem istoria unui suflet, a cărui conștiință a fost atinsă de Cuvântul lui Dumnezeu – dar nimic mai mult. Știm foarte bine, că oamenii neîntorși la Dumnezeu se pot împotrivi Duhului

Sfânt. Acesta este în mod obișnuit răspunsul acolo unde se cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu. În acest caz se împotrivesc nu numai Cuvântului lui Dumnezeu ci și Duhului lui Dumnezeu. De aceea a spus Ștefan în discursul lui adresat iudeilor: »*Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; ca părinții voștri, așa faceți și voi*« (Faptele Apostolilor 7,51). Duhul Sfânt folosește în mare măsură Cuvântul lui Dumnezeu, ca să atingă conștiința; și cine respinge se împotrivesc atât Cuvântului cât și Duhului lui Dumnezeu. În cazul lui Irod era numai mărturia lui Ioan; însă ea era o mărturie plină de putere, în ceea ce privește convingerea de păcat. Ioan Botezătorul nu a afirmat, că El a adus mântuirea. Misiunea lui principală era să atragă atenția spre Acela care urma să vină. Însă prin el a luat naștere în bărbații din conducere o lucrare plină de putere, prin care ei au recunoscut că fără Domnul nu puteau să se descurce. Astfel el a prezentat oamenilor, că în ochii lui Dumnezeu totul era stricat și că, foarte departe de împrejurările înfloritoare și fericite, securea era înfiptă la rădăcina pomului (Luca 3). Judecata stătea înaintea ușii. Desigur așa era – numai că judecata, pe care a meritat-o omul, prin har a venit mai întâi asupra lui Hristos. Aceasta a fost înfățișarea surpriză, în care judecata divină a avut loc atunci la cruce. Era o adevărată judecată a lui Dumnezeu. Era o judecată, care în timpul acela nu a căzut asupra vinovaților, ci pe Fiul lui Dumnezeu nevinovat, prin care în afară de aceasta a fost înfăptuită mântuirea. Întreaga lucrare a lui Hristos pentru Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu a fost prezentată abia după ce omul – Israel – a fost lăsat în seama lui însuși. Acum este timpul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. Lumii îi este permis să meargă pe drumul propriu al respingerii Evangheliei tot așa cum înainte a avut voie să răstignească pe Hristos. Așa acționează lumea în zilele noastre. Când în curând va atinge punctul ei culminant, va veni judecata.

Așa se arată deci conștiința într-un bărbat care simțea ce este corect și care o perioadă de timp a auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu era nici o pocăință. El nu a supus sufletul lui convingerii care pentru un moment a trecut pe lângă sufletul lui și care i-a prezentat ce era adevărat, drept și potrivit lui Dumnezeu. Urmarea a fost, că împrejurările au fost folosite de diavol în așa fel și Dumnezeu le-a permis, că Irod a prezentat lipsa de valoare a conștiinței naturale chiar și cu privire la Persoana pe care el a recunoscut-o ca profet. În orice caz acum totul era pierdut. A fost suficientă o oră vinovată la o masă de sărbătoare, unde cererea de a împlini dorința unui suflet, care era tot așa de rău sau chiar mai rău decât el, să prindă în mreajă slăbiciunea lui și să-l încătușeze de cuvintele lui. Aici s-a sfârșit conștiința naturală. Irod a dat porunca, pe care o considera imposibilă, ca el s-o dea vreodată. Noi cunoaștem însă puțin puterea celui împotrivor necurat și viclean, a diavolului. Vedem aici exact opusul a ceea ce Domnul în harul Său a lăsat să se facă prin ucenicii Săi. El le-a dat autoritate asupra duhurilor necurate. Pe lângă aceasta oamenii trebuie să se căiască și puterea lui satan va fi frântă. Aici dimpotrivă era un om, care știa că el este într-o stare rea; însă puterea lui satan nu a fost niciodată frântă cu adevărat. El nu a mers la Dumnezeu conștient fiind că el singur nu se putea elibera. Drept urmare Irod a pășit mai departe pe drumul său până când în acel ceas rău a avut loc fapta îngrozitoare. Totul s-a sfârșit. Fără îndoială Irod a fost lăsat acum în seama deznădejzii sau indiferenței. O, dacă ar fi fost la el sentimentul pentru harul lui Hristos! Era har destul ca să șteargă păcatul acesta și oricare alt păcat. Dar o inimă care respinge să se plece conștient înaintea lui Dumnezeu nu recunoaște niciodată harul în Hristos.

După ce am schițat încă o dată pe scurt adevărul din această parte a capitolului cu privire la principiile lui Dumnezeu pentru călăuzirea în lucrare, putem merge mai departe. Apostolii s-au strâns la Isus și I-au spus tot ce au făcut și ce învățaseră pe oameni. Aceasta era de fapt foarte

normal. În afară de aceasta este util fiecărui lucrător în lucrarea Domnului, când el vine la Isus cu ceea ce a făcut și ce a învățat pe alții. Este bine să te verifici și chiar să relatezi totul exact. Dar unde putem face noi aceasta fără pericol moral, dacă nu la Isus? Este un lucru să mergi în lucrare pentru Domnul; însă celălalt lucru este să ne reîntoarcem la Isus și să-I spunem tot ce noi a trebuit să facem și să vorbim. În repetate rânduri sunt ocazii când este bine și necesar să încurajăm pe alții cu lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Este însă totdeauna bine și folositor să mergem cu acestea la Domnul. În prezența Lui nu este nici un pericol să ne umflăm de mândrie și să gândim despre noi înșine mai presus decât se cuvine. Acolo învățăm cât de mici suntem noi și cât de insuficient este chiar și ceea ce noi căutăm cel mai des să dăm ca învățătură unii altora.

Domnul nostru a arătat interesul Său unanim și simpatia Sa față de relatarea lor și le-a zis: *»Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.» Căci erau mulți care veneau și se duceau și ei nu mai aveau timp nici să mănânce.* (Marcu 6,31). Ar fi bine pentru noi dacă am avea des nevoie de această odihnă! Prin aceasta vreau să spun, că lucrarea noastră ar trebui să fie așa de intensă, respectiv eforturile noastre dezinteresate pentru binecuvântarea altora să fie așa de permanente, că noi putem fi siguri că de asemenea vom auzi aceste cuvinte de la Domnul: *»Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.*« Mă tem că uneori noi avem mai degrabă nevoie să fim scuturați să ne trezim, ca să simțim că sufletele au drept asupra noastră. Noi suntem datori nu numai sfinților lui Dumnezeu, ca să purtăm grijă de binecuvântarea lor, ci oricărei creaturi, căci noi suntem datori tuturor (Romani 1,14). Dacă noi posedăm un astfel de Hristos, așa cum este partea noastră, atunci ar trebui de fapt să simțim că noi avem bogății suficiente pentru fiecare. Noi avem în El nu numai bogățiile harului pentru sfinții lui Dumnezeu, ci și pentru cei mai săraci păcătoși. Cei doisprezece și-au împlinit misiunea lor așa de bine, că Domnul nostru le putea zice: *»Veniți ... și odihniți-vă puțin!*« Aceasta era mai mult decât un popas pentru trup. Ce odihnă găsim noi la El pentru suflet! Este bine să fi un timp singur în felul acesta, și totuși nu singur. Noi suntem singuri în ceea ce privește societatea umană, ca prin aceasta să fim la Singurul care poate să ne dea putere nouă și totodată smerenia care se cuvine pentru o împlinire mai bună a slujbei noastre, de orice natură ar fi ea.

Ei au plecat apoi singuri cu o corabie spre un loc pustiu. Gândesc că în locul acesta nu este nimic așa demn de atenție, cum sunt căile bunătății Domnului nostru. Noi nu avem destulă încredere în Domnul nostru. Noi nu suntem simpli în imaginația noastră cu privire la interesul pe care El îl are față de noi în toate detaliile împrejurărilor zilnice. Noi nu ne gândim totdeauna, că El este cu adevărat un Prieten, real, iubitor și purtător de grijă, care se preocupă de noi, urmărește binele nostru și se coboară chiar să îngrijească de trupul nostru tot așa cum îngrijește de sufletul nostru. Cu privire la cei doisprezece găsim aici dovada.

»Mulți i-au văzut plecând și i-au recunoscut, au alergat pe jos din toate cetățile și au sosit înaintea lor. Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult popor și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care nu aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.« (versetele 33.34). Aceasta este deosebit de plăcut, dacă ne gândim că El de fapt a vrut să Se retragă, ca să ofere odihnă ucenicilor Săi. Ei nu aveau timp nici măcar să mănânce; și graba mulțimii de popor era cu adevărat o impunere din partea lor. Și cu toate acestea Domnul S-a îndreptat imediat spre ei în dragoste. Nici aici nu găsim câtuși de puțin ceva de felul unei iritații. Intrusul nu a fost întâmpinat cu răceală. Dimpotrivă, El S-a îndreptat spre această lucrare nouă cu aceeași sollicitudine cu care El a luat pe ucenici deoparte, ca prin aceasta să le ofere odihnă. În afară de aceasta El a privit cu compasiune la mulțimea de oameni, *»pentru că erau ca niște oi care nu aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.*« În orice caz El nu cunoștea răgazul. Unde

Și-a permis-o El vreodată ceva, așa cum este cazul la ceilalți oameni de pe pământ? El a început imediat să învețe pe acești oameni, cu toate că ei improbabil știau că au nevoie de această învățătură.

»Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele din jur, ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca.”« (versetele 35-36). Vai, nu vedem noi aici un tablou în oglindă al nostru? »Dă-le drumul!« Era aceasta tot ce ucenicii puteau gândi sau spune? N-au învățat ei nimic mai mult din experiența anterioară cu Domnul lor? Nu au învățat ei nimic din harul pe care Domnul l-a dovedit deja de mult timp față de Israelul sărman, lipsit de păstor? »Dă-le drumul!« Trimite-i de la Isus! Trimite-i fără îmbărbătare de la Isus! Chiar și ucenicii au putut să propună Domnului așa ceva. Nu învățăm noi acest adevăr din propria noastră inimă? Nu descoperim noi permanent cât de puțin suntem noi capabili să ne bazăm pe har și izvoarele de ajutor nelimitate să le aplicăm la greutățile prezente? Dacă am văzut căile Domnului, atunci s-ar putea ca noi să le admirăm. Dar credința se arată în mod deosebit în aceea că noi știm cum ne putem folosi în nevoile actuale de ceea ce este în Hristos. Vedem aici această lipsă la alții. Dar cât de mare trebuie să fie această lipsă, dacă ucenicii dau drum liber necredinței lor chiar și față de Domnul?

»Dă-le drumul ... să-și cumpere pâine ... „Dați-le voi să mănânce!”, le-a răspuns El.« (versetul 37). Domnul a acționat totdeauna ca Cel care dă. El iubește pe cine dă cu bucurie (2 Corinteni 9,7). El Însuși era Unul din aceștia. Și El avea acum intenția să deschidă inimile ucenicilor, ca să simtă așa cum se cuvine. Nu mai era vorba numai de ce era necesar pentru o misiune prin toată țara Israel prevăzută cu autoritate, pentru ca Împărăția să poată fi ridicată. Aici era vorba de o inimă pentru săracii, disprețuiții și nenorociții din Israel. Domnul a vrut să facă cunoscut ucenicilor sentimentele Sale. Ei trebuiau să vadă ce le lipsea. Hristos voia să-i învețe ce sentimente avea El chiar și pentru oamenii care nu au arătat nici un fel de înțelegere pentru nevoile Sale și nu L-au menajat cu privire la singurătatea pe care El o căuta. Aceasta din urmă nu putea slăbi harul în Hristos Isus. Indiferent în ceea ce alții pot greși – noi trebuie să luăm bine seama să prezentăm înțelepciunea răbdătoare a harului. Aceasta este cel mai greu, ce noi trebuie să învățăm. Aici au eșuat ucenicii; însă a avut loc în prezența unei Persoane, care a folosit eșecul lor ca ocazie să le ofere înțelegerea mai mare a harului Său. Aceasta este marea temă a întregului capitol. Este vorba de faptul, ca alte persoane să fie făcute potrivite pentru slujire, având în vedere lepădarea Sa totală, care se apropia.

Noi găsim aici nu numai puterea care se cuvine, ci și sentimentele care se cuvin. Puterea asupra duhurilor necurate am văzut-o deja. Puterea morală prin Cuvânt s-a dovedit chiar și asupra conștiinței unui om firesc. Acum însă este vorba de cunoașterea sentimentelor Domnului și a compasiunii Lui pentru o mulțime de popor, chiar dacă aceasta era necredincioasă. Sunt mulți care cred cu adevărat în dragostea Domnului pentru Biserica (Adunarea) Sa. Însă ei nu înțeleg nicidecum compasiunea profundă a Domnului față de oamenii săraci. Exact aceasta a arătat-o Domnul aici. Nu era vorba neapărat de credincioși. Fără îndoială avem aici persoane înaintea noastră care doreau să primească de la Isus tot ce puteau primi. Ele Îl urmau din interese proprii. Ele nu au venit din pricina vieții veșnice, nu din cauza păcatelor lor, și nici măcar din pricina minunilor, pe care le-au văzut – ele L-au urmat din pricina a ceea ce El putea să le dea pentru trupul lor (compară cu Ioan 6). Domnul nu le-a respins. Chiar și ucenicii nu știau nimic despre acest har. Lor le-a fost dată autoritate; ei au dovedit că împreună cu aceasta li s-a dat și putere. Ei s-au întors și au relatat Domnului ce au făcut și ce au învățat. Dar unde au corespuns sentimentele lor celor ale Domnului lor? Cuvintele lor i-a trădat că ei n-au avut parte de acestea.

Domnul nostru a trebuit să le facă cunoscut gândurile și sentimentele Sale. El a făcut aceasta în felul următor: *»Dați-le voi să mănânce!, le-a zis El«* Oamenii nu trebuie să plece; ei nu trebuie să cumpere nimic. Isus le spune ucenicilor, ca ei să le dea de mâncare. *»Dar ei I-au zis: „Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?»* (versetul 37). Acum necredința a lucrat în ei în alt fel. Ei nu s-au gândit câtuși de puțin să meargă și să cumpere pâini, ci voiau să pună înaintea Domnului lor greutatea de nerezolvat. Pentru ce avem noi nevoie de cineva ca Hristos, dacă nu pentru problemele, pe care noi nu le putem rezolva? Cu cât este mai mare greutatea, cu atât mai mult ea este o ocazie pentru Domnul, ca El să Se reveleze. El este Domn peste toate. Și dacă El este acest Domn – ce altceva poate fi atunci o greutate decât un apel la puterea Sa, care arată că ea întrece orice măsură! *»Dați-le voi să mănânce!«*

»Iar El le-a zis: „Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți!” S-au dus de au văzut și au spus: „Cinci, și doi pești.”» (versetul 38). Acest detaliu, consider eu, este bine de luat în seamă, căci el este important din punct de vedere practic. Cu toate că Domnul lucrează realmente prin puterea Sa, El iubește să Se folosească de ceea ce înțelepciunea omenească desconsideră. Moise poate justifica incapacitatea lui (Exod 4); dar Domnul voia să folosească pe acest om cu vorbirea greoaie. Dacă Dumnezeu a folosit în afară de acesta pe Aaron, atunci El a vrut să rostească sentința morții pe ceea ce omul ar putea să se sprijine. Așa S-a folosit Domnul nostru și aici de mijloacele de ajutor care erau deja în mâinile ucenicilor. Fără El mijloacele lor de ajutor nu ar fi folosit la nimic. Încrederea noastră constă în aceea că El este totdeauna într-un fel sau altul la noi și este gata să lucreze și să binecuvânteze corespunzător bunătății și atotputerniciei Sale.

Când ei I-au adus vestea că cinci pâini și doi pești stăteau la dispoziție, ei au făcut-o fără îndoială cu convingerea, că nici un alt răspuns nu ar fi fost mai mulțumitor. Cât de înțelepți au fost ei în convingerea lor, că era imposibil să se poată hrăni o mulțime așa de mare de popor cu ceea ce posedau ei! Tot așa, este însă înțelepciunea lui Dumnezeu să folosească ce este slab și neînsemnat, așa cum în mărimea Sa coboară pe cei care se încred în ei înșiși. Deoarece Domnul intenționa să lucreze în viitor cu cei doisprezece după acest principiu, El i-a învățat deja acum acest adevăr în hrănirea mulțimii de popor din jurul lor. El a așezat puterea Sa creatoare pe ceea ce în exterior era deosebit de vrednic de dispreț – în orice caz în ochii oamenilor. Cinci pâini și doi pești păreau ceva ridicol pentru o așa mulțime. Dar ce erau ele în mâinile lui Isus?

Dar mai întâi El face altceva. El a poruncit ca mulțimea să se așeze pe iarba verde în grupe; și ei s-au așezat în grupe de câte cincizeci și de câte o sută. Domnul nu este indiferent de ordinea exterioară și comportarea civilizată față de dispozițiile Sale. El voia să facă o minune deosebită, de aceea El a grupat poporul cu grijă, ca să convingă înaintea ochilor tuturor ce era în El pentru satisfacerea nevoilor omului. El, Cel fângăduit, care trebuia să sature cu pâine pe săracii Lui (Psalm 132,15), era cu adevărat prezent. Cine erau ei, că ei niciodată nu s-au gândit la El – că nu au contat pe o astfel de dragoste pentru o nevoie mult mai mare decât pâinea pentru trup, care trece (Ioan 6)? Era însă Domnul, care a acționat din propria Sa bunătate și nu câtuși de puțin corespunzător așteptărilor chiar și ale ucenicilor. Mulțimea poporului nu era pregătită pentru o astfel de minune; însă și ucenicii erau tot așa de orbi. Ei s-au așteptat, la ceea ce a avut loc, tot așa de puțin ca și mulțimea poporului. Faptul că noi suntem credincioși nu este nicidecum o dovadă că noi posedăm credința practică pentru o anumită situație de nevoie. Noi trebuie să fim în orice moment dependenți de Dumnezeu, ca să putem aprecia corect căile Domnului; altfel suntem tot așa de nehibzuiți, ca și cum n-am avea nici un pic de credință. Putem fi siguri că

lipsa de credință ne caracterizează atunci când noi nu măsurăm greutatea referindu-ne la Persoana lui Isus. Ia-L în greutate, și acestea se vor sfârși!

În afară de aceasta Domnul a folosit pe ucenici ca mediatori între El și mulțimea poporului. Cât de des Domnul le-a răsplătit răul cu binele! El a acordat onoare ucenicilor sărmani, care știau așa de puțin să prețuiască sentimentele Sale de dragoste și compasiune. El nu a împărțit direct pâinea, ca și cum robii Lui nu ar fi avut nici o valoare. Prin aceasta El a vrut să arate ucenicilor Săi, că dragostea lui Hristos lucrează cu plăcere prin canale omenesti. Aceeași necredință, care pe de o parte nu vede nimic deosebit în Hristos, este înclinată pe de altă parte să treacă cu vederea și să tăgăduiască mijloacele pe care Hristos le face unelte potrivite pentru răspândirea binecuvântării Sale în lumea aceasta. Isus era Izvorul a toate, și ucenicii erau numai canale, prin aceea că ei înșiși învățau și învățau și pe alții ce putea harul să facă pentru ei și prin ei. În continuare ucenicii au luat pâinea din mâinile lui Isus. În felul acesta marea mulțime de popor a fost aprovizionată cu hrană. Așa a lucrat Domnul atunci; și tot așa lucrează El și astăzi. Minunile harului Său nu sunt, ca să zicem așa, rezervate exclusiv pentru mâinile Sale. Cu toate că El este Izvorul permanent, neschimbabil de har, El lucrează totodată prin cine vrea El. Deseori El pune onoarea cea mai mare pe cel mai puțin atrăgător mădular al Trupului Său. Știm din natură, că mădulele trupului cele mai vitale și de nelipsit sunt protejate cel mai mult și se văd cel mai puțin. Așa este și cu Trupul Său, Biserica (Adunarea). *»Cine se laudă să se laude în Domnul«* (1 Corinteni 1,31). El era în mijlocul lor *»ca cel care servește«* (Luca 22,27). Nu este nicidecum vorba, că Domnul vrea să arate demnitatea unuia sau altuia; El prezintă harul și puterea Sa conform vocii Sale neîngrădite. Ucenicii trebuiau însă să învețe că harul Domnului față de ei nu se schimbă, chiar dacă ei sunt muștrați și necredința lor este dată pe față. Nu, harul Său putea să-i folosească imediat după aceea să împartă mulțimii de popor flămânde pâinea purtării Sale de grijă. Ce har față de ei!

Întreaga scenă este foarte bogată în învățătură, în mod deosebit prin aceea că ea ne prezintă felul slujbei Lui și eșecul ucenicilor. *»Și luând cele cinci pâini și cei doi pești, Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat și a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca să le pună înaintea mulțimii. De asemenea și cei doi pești: i-a împărțit la toți. Toți au mâncat și s-au săturat și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri și cu ce mai rămăsese din pești. Cei ce mâncaseră pâinile erau cinci mii de bărbați.«* (versetele 41-44). Chiar și fărâmiturile rămase erau mai mult decât provizia inițială; și cu toate acestea ele nu trebuie nici uitate și nici desconsiderate. Ce simplitate este însă în această grijă, când El stabilește ca întreaga mărturie despre caracterul supranatural al întregii lucrări să devină vizibilă înaintea ochilor lor!